

Johan Galtung: PROFESSOR EDVARD VOGT IN MEMORIAM 13-10-2016

En kjempe har forlatt oss.

Jeg møtte ham første gang for seksti år siden, i Stresa, i Italia. International Sociological Association hadde verdenskongress og Edvard hadde en rolle som vert. Kledd i svart, som en katolsk prest, snakket italiensk, men like utvilsomt norsk! Vi var i slekt (mormor var en Vogt)- men andre bånd var sterkere.

En briljant forsker som forsvarte på latin sin doktor-avhandling om aristotelisk dialektikk, endte sine dager som juss-professor ved Universitetet i Bergen.

Den unge mannen, ca 20 år i 1945, som kom som politisoldat over grensen fra Sverige til Norge og ble fangevokter for 20 000 tyske lydige soldater var også en av de mange edvarder. Det nytter ikke å liste alle og kreve konsistens. Jeg tror heller man skal akseptere at i den utrolig rike og sammensatte Edvard Vogt bodde mange mennesker som spilte seg ut, samtidig og etter tur, til glede og oppbygging for mange, og til fortvilelse for de som følte seg forlatt. Men det er en fellesnevner.

Han sto for de svake, mot utnyttning; for rett, imot urett. Han fant sine plattformer i en verden i rask endring, og skiftet plattform.

I sine siste år var han en hovedaktør i Hardangerakademiet for fred, utvikling og miljø i Jondal, deltok aktivt til det siste, han hadde meldt seg på til årets symposium.

Vi vil savne Edvard enormt. Men hinsides det: vi priser og takker for de mange år vi hadde med ham. Han kombinerte juss og fred ved å anklage arkitektene bak Norges bombing i Libya for Menneskerettighets-domstolen i Strasbourg, samtidig som han var opptatt av mulighetene for positivt samarbeid, med islam, med Russland.

En fredens mann.

Takk, kjære Edvard. Lenge, meget lenge, vil du leve i oss og blant oss.